

## מעל במת-החזיון

גשף אנ—סקי נערך בשבוע זה עפ"י נוסח בית-העם שלנו לכל פרטיו : נאומים, הרצאות, הקראות וגם חזיון בנשף אחר.

מד ד ר ו י א נ ו ב פתח את הנשף בנאום ארוך ומענין ע"א אנ—סקי בתור סוציאליסט וסופר יהודי עממי. הוא חבל את דבריו בזכרונות יפים, ובין יתר דבריו ספר כי פעם פנה אנסקי לד"ר שמריה הלוי ולעוד ציוני ידוע אחר בשאלה זו : מה יעשו הציונים אם פעם תתחולל חלילה מהפכה בא"י כמו במסינה וארצנו חטבע במים ? שני הציונים לא השיבו כהלכה. פעם—הוסיף אנסקי, פנו בשאלה זו לצרפתי, והוא ענה כי ידע ידעו הצרפתים למצא דרך לצרפה גם מתחת למים...

שפתו של הנואם היתה נמלצת וספרותית מאד ואולם המבטא היה משובש וצרם את אזני השומעים. נאום זה ראוי היה לקריאה ולא לשמיעה.

מד י ד י ה הקריא את אנדה "המשיח" של אנ—סקי, אנדה נפלאה ומיוחדת במינה ואולם ארוכה מאד... אח"כ הרצה ע"א אנ—סקי בתור יוצר החזיון הלאומי והשווה אותו לפרץ. דבריו היו מענינים מאד, אך ראויים לקצור. ואחרון אחרון חביב—החזיון "האב וכנו" של הסופר אנ—סקי, שבו ידבר על הסוציליות הציונית. בתו של ד' משה נשואה לציוני שנסע אל הכנסייה בכול ומתוכחת בשטחיות עם אחיה ה"בונדיסט". האב, כמו הסופר עצמו, נוטה יותר לצד הסוציליות, וכשנתחפס בנו למאסר ושרי-המשטרה הרוסית מציע לפניו לפתות את בנו ולמסור לרשות את חבריו לדעת, כדי להציל את נפשו, מאן האב לעשות זאת ובנו הלך לארץ גזרה...

בהצגה זו הצטיינו ביוחד ה"ה פרטוב (בתפקיד האב) ומשקובסקי (בתפקיד הבן). הג' רבשונית הצליחה הפעם בתפקיד הבת הציונית, וגם הנב' שושנה ונספי הצליחו בכמה מקומות בתפקיד האחות של ד' משה והמבשלת שלה. רצוי מאד להציג באפן קבוע חזיונות קטנים, ואולם במת בית-העם קטנה וצרה, והקהל קרוב מאד אליה ורואה את כל הנעשה מאחורי הקלעים... נאומים והרצאות מיותרים הם לגמרי בנשפי-חזיונות כאלה. בכל אפן ראויה ה"בימה העממית" שלנו לתהלה על נסיונותיה אלה וסוף הנצחון והשכר לבוא.